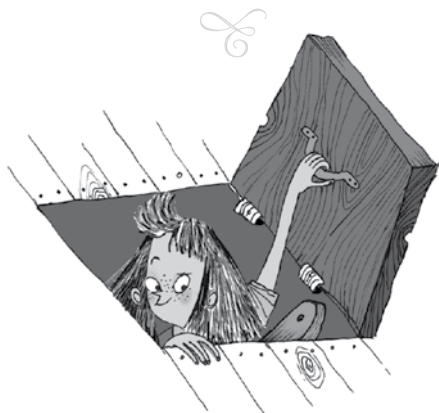

Beth Lincoln

Els
SWIFT

*Una galeria de
pocavergonyes*

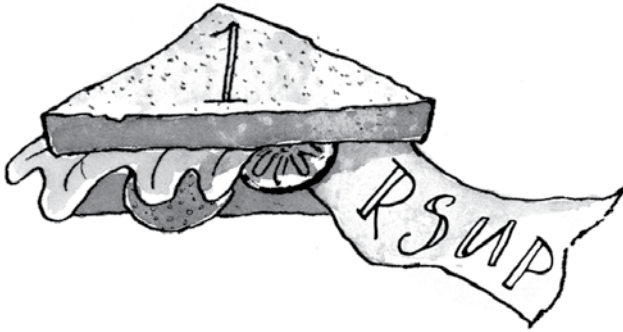

*Amb il·lustracions de
Claire Powell*

Índex

1. RSUP	9
2. Mots migratoris	21
3. Debut	33
4. <i>Bon voyage</i>	45
5. <i>Lost in translation</i>	65
6. <i>Check-In</i>	77
7. Primer plat	97
8. <i>Tout de Suite</i>	III
9. <i>Éminence grise</i>	131
10. <i>La Belle Alliance</i>	145
11. Diàleg	155
12. Reconeixement	165
13. El conversatori	177
14. Un cadàver exquisit	195
15. <i>Modus operandi</i>	209
16. Préstecs	219
17. Inspecció	229

18. Una reunió clandestina	243
19. <i>En garde</i>	253
20. La firma	269
21. Les postres d'en Gourmet	281
22. La gran exposició	297
23. Diluvi	307
24. Engany	317
25. <i>Découverte</i> o descobriment	325
26. Descens	333
27. L'obrador de robatoris potencials	343
28. Estocada	355
29. <i>Coup d'état</i>	369
30. <i>Déjà-vu</i>	381
31. <i>J'accuse!</i>	391
32. Anar-se'n a l'anglesa	405
Epíleg	417
Agraïments	421

En la *Classificació definitiva de morts doloroses* de la Morbiditat Swift, l'ofegament ocupa un lloc bastant avall en el rànquing, just en la categoria de «Simplement desagradable». Està bastant per sota de «Inanició», «Atac d'os» i «Tanc d'àcid», però bastant per sobre de «Caure't un piano damunt del cap» o «Morir plàcidament mentre dorms i tens un somni adorable sobre papallones».

Aquest pensament va reconfortar l'Embolic Swift mentre lluitava desesperadament per retenir l'aire. Les coses sempre podien ser pitjors.

A través de l'aigua tèrbola va entretancar els ulls i va fixar la vista en la corda que tenia al voltant del turmell. Estava lligada ben forta amb un nus as de guia. L'Embolic era bona amb els nusos, i havia lligat i deslligat un as de guia centenars de cops abans. Però *aquell nus* es resistia obstinadament a afluir-se, com també ho feia el nus idèntic que havia amarrat al voltant del feixuc microscopi de llautó que ara jeia mig enterrat al fang llefiscós de la llera del llac, tan encastat com una dent a la geniva.

Una bombolla rebel va escapolir-se del nariu esquerre de l'Embolic i es va obrir pas cap a la superfície. Els pulmons li van cremar i la gola se li va contraure desesperadament. El cos li estava comunicant fèrriament que havia de respirar fondo *immediatament*, i no escoltava cap dels motius de l'Embolic sobre per què era una mala idea. Amb un crit sufocat d'esforç, va treure's del cinturó el ganivet del pa i va començar a serrar desesperadament la corda. Alguna cosa estranya li estava passant a la vista. Les vores s'estaven tornant fosques, mentre entretancava els ulls per veure-hi a través del núvol dens.

La corda es va seccionar. L'Embolic va sortir disparada cap amunt, expulsant aire a mesura que avançava. Per damunt d'ella, la llum ballava tot dibuixant raigs irregulars a la superfície de l'aigua, un sostre de vidre ondulat que va fer miques amb la força d'una pedra llançada.

L'Embolic va irrompre al sol càlid de mig matí, estossegant i panteixant mentre s'afanyava a agafar oxigen amb els pulmons. Va apartar l'aigua amb les mans, ara buides, i va mirar avall just a temps de veure com el ganivet del pa s'allunyava joiosament cap a les profunditats del llac. A la Cuinera no li faria cap mena de gràcia.

—Ah, ets aquí. Suposo que no hauràs pas vist el meu microscopi, oi?

L'Embolic va quedar glaçada; la va agafar de sorpresa. La Prodigis s'havia tornat molt sigil·losa darrerament. Estava dempeus al final de l'embarcador, amb la seva bata de laboratori resplendint al sol i apuntant una cella aixecada cap a la seva germana mig ofegada.

L'Embolic va pensar a correueta.

—Sí, bé—va contestar—. He vist el teu microscopi. Molts cops.

—Vull dir recentment. Com, per exemple, la darrera hora o així?

L'Embolic no mentia mai. Es limitava a explicar una versió de la veritat. Això enfurismava tothom, inclosa la mateixa Embolic, que constantment havia de cercar formes creatives de dir la veritat que no li ocasionessin problemes. Sovint havia sospesat la idea d'escriure una guia.

—Ha passat... cert temps des del darrer cop que el vaig veure—va contestar de forma evasiva. Tècnicament, un minut podia considerar-se «cert temps». Però la Prodigí havia crescut amb l'Embolic, i havia iniciat la conversa amb l'injust desavantatge de conèixer la majoria dels seus trucs.

—És que, quan ho he preguntat a la Cuinera—va continuar la Prodigí—, m'ha dit que tampoc no l'havia vist però que t'havia vist a *tu* anant cap al jardí amb un objecte tapat que ha descrit com «de la mida d'un microscopi».

L'Embolic es va esforçar per no dirigir la mirada cap a sota dels seus peus, que es movien violentament allà on el microscopi s'enfonsava cada cop més en el fang.

—Segur que no ha dit «microscòpic»?

—N'estic segura—va contestar la Prodigí mentre ajustava els ulls a través de les seves ulleres—. No cal pas ser una científica per recopilar dades i extreure'n una conclusió.

—No vas ser tu qui una vegada va dir-me—va intentar justificar-se l'Embolic— que la correlació no implica...

—El meu microscopi és al llac, oi?

—És al llac, sí.

La Prodigí va sospirar i va allargar una mà per ajudar l'Embolic a enfilarse a l'embarcador.

—No esperava que s’hi quedés encallat —va balbucejant l’Embolic a tall de disculpa—. *Pensava* tornar-lo a treure.

—Com l’estàtua, el canelobre i la porta ornamental?

L’Embolic es va esgarrifar. El fons del llac era ara una mena d’eixida de l’Atlàntida, on tot d’objectes estranys treien el cap del llot com relíquies d’una civilització llargament desapareguda. L’Embolic mai no hauria agafat el microscopi de la Prodigí si no s’hagués quedat sense altres coses menys importants però pesants.

—I suposo que no penses pas dir-me què tens entre mans, no? —va preguntar la Prodigí.

—Tu penses explicar-me què tens *tu* entre mans a l’habitació secreta, amb el PEE?

—Oh, evidentment que no.

Les germanes es van intercanviar un somriure, ambdues recreant-se en els seus propis secrets, i van encaminar-se de nou cap a la casa.

Durant setmanes, l’Embolic havia estat esquivant les preguntes de la seva família sobre què hi feia, al llac. Els va explicar que estava entrenant per convertir-se en una escapista, cosa que era una mitja veritat. L’escapisme era una habilitat molt pràctica, com el malabarisme, i podia resultar útil en tota mena de situacions. Però el cert era que necessitava els pesos perquè l’estiessin avall cap a la llera del llac tan ràpid com fos possible, de manera que tingués més temps per remenar el llot i cercar el tresor del tiet rebesavi Roí, perdut molt de temps enrere.

L’Embolic havia llegit una vegada que Harry Houdini podia aguantar la respiració durant més de tres minuts. Fins aleshores, ella havia aconseguit arribar als dos minuts i dos segons. S’havia sentit decebuda amb el seu progrés fins que va recordar que els

pulmons d'ell eren molt més grossos que els d'ella; tanmateix, com que el cos d'ell també era molt més gros, potser necessitava més oxigen que ella? La qüestió sobre qui tenia millor capacitat pulmonar hauria estat una pregunta idònia per plantejar a la Prodigí, però l'Embolíc no podia, ja que s'havia promès a si mateixa que no revelaria als seus familiars res sobre el tresor fins que hagués decidit què fer-ne.

No és pas que no pogués decidir-ho. Ho decidia pel cap baix tres cops a la setmana. Ajaguda al llit, mentre observava com la pluja tamborinava a la seva claraboia, pensava: «El faré servir per endur-me de vacances la tieta Schadenfreude. No hi voldrà anar, però estic convençuda que, si li posem aclucalls, com si fos un cavall, podríem arribar a una estació de tren sense que es desboqués». Mentre escoltava com la Cuinera li explicava com fer una truita, pensava: «Potser podria comprar tots els pebrots verds del món i enfonsar-los al fons de l'oceà i així ningú no hauria de menjar-ne mai més». Mentre llegia en un indret apartat de la casa, pensava: «Potser donaré els diners a un orfenat, com una velleta sense descendència i amb un terrible secret. Estic segura que qualsevol d'aquests dies tindrè un secret terrible». I les idees voltaven i voltaven, fins que els seus somnis eren un remolí d'or i plata i infants joiosos, els quals curiosament parlaven arrossegant la llengua.

Mentre l'Embolíc s'espolsava dels cabells les algues de l'estany, la Prodigí va passar-li un paper.

—L'he trobat al meu sandvitx —va dir—. Tenim una altra reunió familiar.

L'Embolíc va forçar la vista per desxifrar l'escrit; la lletra gairebé resultava il·legible a sota la mantega de cacauet. Hi deia:

US dono la benvinguda amb els braços oberts
al lloc on passar l'hivern.

Quan la tieta Schadenfreude s'havia jubilat diversos mesos enrere, havia nomenat la seva cosina segona Fauna nova matriarca de la família Swift. La Fauna era l'elecció perfecta. Era compassiva, optimista i tenia visió de futur, tot el contrari en molts sentits de la tieta Schadenfreude. Com a part del seu nou càrrec, la Fauna s'havia hagut de separar per primer cop de la seva bessona, la Flora, i s'havia mudat a la casa dels Swift.

Havia suposat una adaptació per a tothom. La Fauna es desplaçava al poble els dies que feia sol i, d'aquesta manera, feia miques els rumors que la casa dels Swift era un cau de vampirs. Convidava en Suleiman, el seu intrèpid carter, a prendre el te. Havia adoptat un paper actiu als assajos del funeral de la tieta Schadenfreude, i l'havia impressionat profundament plorant-hi cada cop.

Però la cosa a la qual els resultava més difícil d'acostumar-se era la seva insistència en les reunions familiars. La tieta Schadenfreude considerava que parlar amb la quitxalla més d'un cop al dia era amoixar-los, i la idea de seure plegats per parlar dels seus sentiments, plans i assoliments no havia tingut mai gaire bona acollida entre els habitants de la casa dels Swift. En un intent per guanyar-se'ls, la Fauna havia decidit celebrar cada reunió en una habitació diferent, amb l'hora i la ubicació amagades en una endevinalla; havia deduït hàbilment que el seu esperit competitiu garantiria que fessin acte de presència.

—«El lloc on passar l'hivern» podria ser l'hivernacle —va suggerir l'Embolíc.

—Una habitació on «passar l'hivern», sí —va dir la Prodigí.

—I «amb els braços oberts»?

La Prodigí va estendre els braços com si volgués una abraçada.

—Imagina que soc un rellotge.

—Oh! Les teves mans marcarien el nou i el tres. O sigui, tres quarts de tres?

—O un quart de deu, però és una mica massa tard.

L'Embolic va agafar el canell de la Prodigí i va comprovar-ne el rellotge. Faltaven cinc minuts per a tres quarts de tres.

—He pensat que era millor venir a buscar-te —va explicar la Prodigí—. També hi devia haver una nota al teu sandvitx, però sens dubte te l'has cruspida.

Hi feia calor, a l'hivernacle: les plantes absorbien el sol i exhalaven una olor verda que l'Embolic trobava un xic sufofant. La Fauna seia en una cadira de vímet i contestava alguns dels missatges del cercle familiar ampliat. Diversos fils d'estendre entrecreuaven l'estança, amb sobres subjectes amb agulles d'estendre de colors llampants. De tant en tant, la Fauna tibava un dels fils i, amb l'espetic d'una politja, un altre conjunt de cartes viraven cap a ella. Amb els cabells pèl-rojos i ondulats deixats anar i el nou gust pels vestits folgats, semblava un elf acotxat per les fulles gegants de la monstera i les palmeres en testos.

L'Embolic es va escórrer els cabells al test més proper i es va aixancarrar a terra al costat de la cadira de l'oncle Calamarsa. Va alçar les celles considerablement en albirar la corda que encara duia lligada al voltant del peu.

—Em resulta familiar —va dir.

—Ah sí?

—Mmm. Sembla corda de Manila. Recordo haver-ne deixat un tros al meu escriptori l'altre dia, després de tornar a penjar la meva hamaca.

Va treure's una navalla de la butxaca, va escollir una fulla adient entre el bolígraf i l'estilogràfica, i va tallar amb molta cura el nus que l'Embolic tenia al turmell. Li ho va agrair immensament, ja que el peu se li estava posant lila.

—Potser et resultarà interessant saber que aquest tipus de corda s'infla en mullar-se —va afegir—, cosa que significa que qualsevol nus que hi facis quedarà molt fort a sota l'aigua.

—Ah —va dir l'Embolic.

—En ambients humits, és millor fer servir corda sintètica, i no tibar-la gaire. El material que he lligat al voltant del meu paraigüer és resistent a l'aigua, per exemple.

I va fer-li l'ullet. Això era el que a l'Embolic li encantava del seu oncle Calamarsa. Si ella digués que pensava saltar d'un avió, no intentaria aturar-la; li ensenyaria a construir un paracaigudes.

—Gràcies a tothom per venir —va dir la Fauna, mentre servia te amb una mà i substituïa una agulla d'estendre per una altra. Tenia les celles lleugerament arrufades, cosa que la feia semblar la seva germana—. Com estem avui?

Va inspeccionar el cercle de familiars. Hi havia la tieta Schandenfreude, escarxofada còmodament amb un llibre de butxaca atrotinat i la cara empastifada amb una pasta verda; la Cuinera, amb les mànigues arromangades fins als colzes i els cabells coberts de taques d'oli de motor; la Prodigí, prenent notes al seu diari; l'oncle Calamarsa, entatxonat a la seva cadira massa petita bressolant una de les diminutes tasses de te japoneses de la Fauna, i, finalment, l'Embolic, que intentava recuperar la sensibilitat als dits dels peus. La més gran de les nenes Swift no hi

era. La Felicitat era a l'estranger, passant unes setmanes a París amb la Flora i la Margarida. Els trucava, quan se'n recordava, i amania la seva conversa amb petites frases en francès per tal de demostrar que havia esdevingut una damisella sofisticada.

L'altre resident a la casa dels Swift era en John, el gat, i ell tampoc no havia fet acte de presència, ja que no era gaire bo amb les endevinalles.

—Serà millor que ens afanyem —va etzibar la tieta Schadenfreude—. Estic arribant a una bona part d'aquest llibre tremendament estúpid.

El llibre en qüestió tenia a la portada una imatge d'una dona desmaiada als braços d'un musculós home llop. La tieta Schadenfreude realment s'havia consagrat a la jubilació. La Cuinera fins i tot li havia comprat un parell de plantofes flonges. Primer la tieta Schadenfreude els va dedicar una sèrie d'insults ferotges, però després va posar-se-les cada dia sense excepció.

—En prenc nota —va dir la Fauna—. Cuinera? Oncle Calamarsa? Esteu bé? D'acord. Noies?

—Estem bé —van dir la Prodig i l'Embolic alhora.

—No trobeu a faltar la Felicitat?

—I ara! —va dir l'Embolic.

—Fins i tot havia oblidat que havia marxat —va dir la Prodig.

—Qui és la Felicitat? —va afegir l'Embolic.

—Està bé trobar-la a faltar, sabeu? —va dir la Fauna—. Heu estat juntes tota la vida. És un gran canvi.

—Ja sé que està bé —va dir l'Embolic, i va sospirar—. Però realment no la trobo a faltar.

—Probablement s'ho està passant bomba —va afegir la Prodig—. Conjugant verbs i comprant mocadors de seda.

La Fauna va fer un somriure trist.

—Podeu alegrar-vos que estigui gaudint de la seva vida sense vosaltres, i alegrar-vos de gaudir vosaltres la vostra, però, tot i així, podeu enyorar-la —va insistir. Va parpellejar amb força—. Perquè és a París, i molt lluny, i és la vostra millor amiga.

—No és la meva millor amiga —va murmurar l'Embolíc mentre la Cuinera donava un mocador a la Fauna—. Ni tan sols és la meva millor germana.

Això va provocar que la Cuinera fes espetegar la llengua en senyal de desaprovació, però l'Embolíc i la Felicitat havien posat fi a la seva llarga picabaralla uns mesos enrere. Encara continuaven insultant-se, però ara la Felicitat somreia quan deia «pesada» a l'Embolíc, i l'Embolíc s'encarregava de treure les aranyes de l'habitació de la Felicitat en lloc de posar-les-hi.

—En qualsevol cas —la Fauna es va mocar—, la Felicitat és en realitat el motiu pel qual us he fet venir.

Va arrencar una carta del fil d'estendre que tenia damunt del cap i la va fer lliscar cap al genoll.

—La vostra germana ens ha enviat una carta i, bé, abans de llegir-la, permeteu-me dir que no crec pas que ens hàgim de preocupar.

—Sempre resulta reconfortant sentir això —va murmurar la tieta Schadenfreude.

—Però sé que reaccionareu malament —va dir la Fauna— i realment crec que no n'hi ha cap necessitat. Daixò... val més que la llegeixi.

La Felicitat havia après a escriure amb les novel·les roses ambientades al segle XIX, la mena d'obres en què els personatges són víctimes de febres gairebé mortals al més mínim inconvenient. Per a l'Embolíc, totes les seves cartes sonaven com si

estigués a punt d'anunciar el seu matrimoni imminent o la seva mort imminent. Aquesta deia així:

Per a la meva estimada família, de la qual estic separada tan cruelment (i també de l'Embolio):

Us escric des d'un cafè dels Camps Elisis, amb una tassa de cafè a la meva esquerra i un pastís Opera a la meva dreta, i una vista perfecta dels ciutadans més refinats de París, entre els quals estic asseguda. La Margarida ha estat tan amable de comprar-me aquesta petite gâterie (que vol dir «petita llaminadura»), que crec que costa tant com el meu darrer parell de sabates. Ella i la Flora són ara mateix en una parfumerie (que vol dir «perfumeria») a l'altra banda del carrer, i si mig acluco els ulls puc veure-les a l'aparador, ruixant-se perfums.

Ahir va passar una cosa que us resultarà molt interessant. Mentre visitava La Garde-robe (un museu de moda), se'm va atansar una de les nostres cosines! Es diu Pomme, i la vaig trobar adorable i d'allò més agradable, i m'ha convidat a quedar-me amb els nostres parents francesos, els Martinet, al seu hotel. Em va sorprendre bastant, ja que ni tan sols sabia que tinguéssim familiars francesos, i encara menys uns parents amb un cognom especial i un hotel de la seva propietat!

He decidit acceptar l'oferta de la Pomme, per la qual cosa abandonaré la Flora i la Margarida. Per descomptat, soc conscient que és habitual que

les noies de la meua edat vagin a la gran ciutat amb les seves tietes, però crec que les meves acompanyants sabran apreciar l'oportunitat de poder passar cert temps a soles (sisplau, imagina que et llanço una mirada transcendent, Fauna). Aquesta nit posaré rumb a l'Hôtel Martinet. Us adjunto la nova adreça per a les vostres cartes.

À bientôt (que vol dir «fins aviat», bàsicament),

Felicitat

A l'Embolíc li semblava una carta perfectament normal, però la tieta Schadenfreude va assentir amb les celles arrufades.

—Bé, això és tot, doncs —va dir en un to enèrgic—. La Felicitat està bàsicament morta.

L'Embolic podia notar com el cabell començava a assecar-se-li; estava enganxifós i era incòmode, i feia una vaga olor d'aigua del llac. La Felicitat morta?

La Fauna va sospirar.

—Això precisament era el que em preocupava. Que et possessis *dramàtica*, tieta Schadenfreude. És possible que la nostra relació amb els Martinet sigui... tensa, però difícilment es podria titllar de mortífera.

—No ho és pas des de fa anys, no —va puntualitzar l'oncle Calamarsa.

L'Embolic va parpellejar. Definitivament s'havia perdut informació important en algun moment. Mai no havia sentit a parlar abans dels Martinet, i estava convençuda que si hi hagués hagut una *vendetta* pendent, ella hauria estat la primera a assabentar-se'n.

—A més, tieta, són família —va afegir la Fauna.

—Exactament —va etzibar amb menyspreu la tieta Schadenfreude—. Criatures poc de fiar, com molts de nosaltres.

—Disculpeu-me —va dir l'Embolic—, esteu insinuant que estem en guerra amb els nostres cosins?

—No! És només una enemistat estúpida —va insistir la Fauna, tot acariciant-se les temples—. No hem estat en guerra durant molt i molt de temps.

—Però hi havíem estat?

La tieta Schadenfreude es va eixugar l'últim bocí de pasta verda que tenia a la cara amb un tovalló.

—No exactament. Com a norma, els Swift intentem mantenir-nos al marge dels afers militars. Per començar, comporten massa desfilades. Però Anglaterra i França han estat en guerra tan sovint al llarg de la història que fou inevitable que en algun moment els Swift i els Martinet ens trobéssim en bàndols oposats.

—I per això ens odiam? —va preguntar l'Embolic.

—Ni de bon tros —va contestar la tieta Schadenfreude en un to displicent—. Això és mera política. Tots comprenem que, de tant en tant, un cosí pot matar-ne un altre amb una baioneta. No, ens odiam perquè no podem posar-nos d'acord sobre qui va arribar primer.

Imagineu dues criatures malcarades que viuen a les ribes oposades d'una allargassada franja d'aigua i que es tiren pedres una a l'altra sempre que en tenen ocasió. Són Anglaterra i França.

L'any 1066, després que morís el rei anglès Eduard el Confessor, Guillem I, el duc francès de Normandia —conegut a partir d'aleshores a Anglaterra com a Guillem el Conqueridor per raons que resulten òbvies—, va reunir una bandada d'arquers i va creuar aquesta franja d'aigua per reclamar el tron. Malauradament, Harold Godwinson, el successor de l'Eduard, ja s'hi havia acomodat. Després d'una breu escaramussa que va tenyir de sang els camps de Hastings, en Guillem va aconseguir el tron i els normands s'hi van traslladar.

Els normands s'hi van quedar durant molt de temps. De fet, suficient per esdevenir anglesos. Però, mentrestant, França seguia allà, a l'altra banda d'aquella franja d'aigua. La conquesta normanda només havia estat l'inici d'un conflicte que faria estralls durant segles. Al llarg dels propers sis-cents anys, Anglaterra i França van passar per rebel·lions, disputes, matrimonis polítics, intents genuïns de pau, intents falsos de pau, assassinats, ocupacions i desacords violents sobre qui podia colonitzar quines parts del món —d'altra banda, cal subratllar, pel que fa als desacords, que en cap moment no es va fer cap consulta a les persones que ja vivien en aquelles parts del món. Fins si fa no fa el 1900, les guerres entre Anglaterra i França eren tan freqüents com els autobusos: sempre podies comptar que n'hi hauria una durant la propera dècada més o menys.

I què té a veure tot plegat amb els Swift i els Martinet? Bé, amb Anglaterra i França marejant persones i idiomes amunt i avall durant tant de temps, ningú de la família no podia posar-se d'acord si algú amb el cognom Martinet va venir a Anglaterra i el va canviar per Swift o si un Swift va marxar a França i va canviar el cognom per Martinet. No hi ha cap dubte que es tracta de la mateixa família —*martinet* i *swift* fan referència, en francès i anglès, a la mateixa espècie d'ocell: un falcillot—, però qui va ser el primer? Els arxivers s'ho han preguntat durant generacions, però senzillament no hi ha cap manera de saber-ho del cert. Mentrestant, els Martinet no acostumen a venir generalment a les reunions familiars dels Swift. I quan dos cosins coincideixen en una festa, sovint deixa de ser una festa i, per contra, esdevé una competició de llançament de destrals, una cursa d'acceleració o un bon combat tradicional de cops de puny.

Nous secrets, nous cadàvers i un munt de diversió en aquest deliciós misteri que ret homenatge a les paraules, la família i els embolics.

Després de resoldre el misteri de l'intent d'assassinat de la matriarca de la família i descobrir on estava amagat el tresor del tiet rebesavi Roí, l'Embolic bé podria presentar-se a detectiu jove de l'any. No obstant això, descobrir que uns lladres planegen robar a la casa Swift suposarà tot un repte per a les seves habilitats detectivesques.

El rastre condueix a l'Embolic i a les seves germanes fins a París i l'hotel Martinet, que fa de llar d'una branca de la família aïllada de la resta dels Swift. Des d'allà, las noies hauran de localitzar a Ouvolpo, una banda de lladres que conceben cadascun dels seus robatoris com si es tractessin d'una atrevida obra d'art.

 **BARCANOVA
EDITORIAL**

www.barcanovainfantiljuvenil.cat

1498415 ISBN 978-84-489-6505-1

9 788448 965051